

Arrest

**nr. 120 772 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 12 februari 1987.

Op 10 januari 2013 legt de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar partner J.U.

Eveneens op 10 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar partner met wie zij wettelijk samenwoont.

Op 2 juli 2013, met kennisgeving op 10 juli 2013, wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van de verzoekende partij genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2013 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voorna(a)m(en): E. (...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: CINAR

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor;

Gsm-facturen : op de facturen zijn enkel gsm-nummers terug te vinden waarbij de oudste van april 2012 dateert en er kan onmogelijk nagegaan worden of gesprekken en smsberichtjes betreft tussen beiden. Dit is dan ook onvoldoende om na te gaan of betrokkenen wel degelijk een duurzame relatie hebben en mekaar al tenminste twee jaar kennen. . .

Reiserveringen : betrokkene legt twee reisveringen voor van de Belgische onderdaan waaruit blijkt dat zij twee maal in Turkije op vakantie is geweest Er zijn geen afdoende bewijzen dat betrokkenen mekaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Er kan niet nagegaan worden of betrokkenen mekaar op de reizen ontmoet hebben. Enkel de reisveringen van de Belgische onderdaan zijn dan ook niet voldoende om als bewijs van de duurzame relatie te dienen. Bovendien wordt aan de hand van de voorgelegde bewijzen niet aangetoond dat betrokkene elkaar reeds twee jaar kenne.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat "de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie".

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft verzoeker banden ontwikkeld met België. Hij heeft naar aanleiding van zijn relatie met mevrouw U. (...) alles achtergelaten in land van herkomst. Het is zeker niet meer mogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in land van herkomst. Hij heeft het land destijds juist om die redenen verlaten.

Ook het verwijderen van vreemdelingen die een uitgebreide sociale binding hebben met ons land, staat haaks op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (Zie R.v.St. 28.01.2002, n° 102.960 en R.v.St. 04.03.2002, n° 104.280).

De Raad van State oordeelde in het hieronder geciteerde arrest (C.E. 08.02.2002, n° 103.410) dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout: "... avoir décidé que la suspension, pour une durée encertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique".

Verzoeker en mevrouw U. (...) hebben besloten om samen een gezin te vormen. Aangezien partner van verzoeker het niet wenselijk en mogelijk achtte om in Turkije te wonen, werd geopteerd voor de optie dat verzoeker naar België zou verhuizen.

Verzoeker is dan op 14 december 2012 aangekomen in België met een geldige paspoort (nr (...)) en een geldige Schengenvisum type c afgeleverd door de Belgische consulaat te Ankara op 3/12/2012 (geldig vanaf 14/12/2012 voor 30 dagen).

Het was oorspronkelijk niet gemakkelijk voor verzoeker om een totaal nieuw leven te starten in België. De taal was hem onbekend, maar ook de cultuur en eigenheden van de Belgische maatschappij. Toch heeft verzoeker alles gedaan om zich zo snel mogelijk te integreren in België. Aangezien verzoeker de taal niet machtig was, kon hij ook niet direct werk vinden. Wat er natuurlijk niet toe heeft geleid dat verzoeker in de luie zetel heeft gelegen. Hij heeft het inburgeringstraject afgelegd zoals wettelijk is voorgeschreven. Op 29 maart 2013 behaalde verzoeker zijn deelcertificaat van de module "NT2 Breakthrough A" in het CVO Handelsschool te 9300 Aalst, Keizersplein 19. Op 24 juni 2013 behaalde hij ook zijn deelcertificaat "NT2 Waystage" in het zelfde centrum. Voor elk van beide deelcertificaten heeft verzoeker 60 lestijden gevolgd. Verzoeker had voor de bestreden beslissing ook reeds een reservatie gemaakt voor een volgende module.

Zie: Stuk 8-9-10

Het is nu al meer dan 8 maanden dat verzoeker zich in België bevindt en heeft gedurende die tijd zich ingezet om hier een leven op te bouwen. Hoewel het een moeilijke periode was, heeft verzoeker toch doorgebeten. Verzoeker heeft gedurende de periode van zijn verblijf in België een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Zijn contacten met de familie in Turkije beperken zich, en verzoeker wenst dan ook niet meer te verhuizen naar land van herkomst. De relatie partner met heeft al grote drempels moeten overbruggen, maar dan ook nog eens partner moeten achterlaten, en weer opnieuw te moeten beginnen, zou van ondraaglijke aard zijn.

Verzoeker heeft sinds aankomst in België grote inspanningen geleverd om de Belgische cultuur, waarden, normen, en het belangrijkste, de taal zich eigen te maken. Vervolgens heeft hij al zijn sociale en economische banden verplaatst naar België. Men kan redelijkerwijze niet kunnen verwachten van verzoeker en partner om te verhuizen naar land van herkomst om daar een nieuwe aanvraag in te dienen.

Uit het voorgaande is wel duidelijk dat artikel 8 EVRM wordt geschonden door de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat hij naar aanleiding van zijn relatie met mevr. U. (...) alles heeft achtergelaten in zijn herkomstland.

Hij wijst op zijn uitgebreide sociale bindingen. Hij stelt dat hij op 14 december 2012 aangekomen is in België met een visum type C en dat het voor hem niet gemakkelijk was om zich te integreren in België. Hij wijst erop dat hij wel inburgeringscursussen heeft gevolgd en dat hij zich gedurende meer dan 8 maanden heeft ingezet om hier een leven op te bouwen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker uitgaat van een verkeerde veronderstelling. Hij gaat er immers van uit dat door middel van zijn visum type C hij zich in België moest integreren. Verzoekers visum type C is een visum kort verblijf waardoor hij geenszins een lang verblijf diende te beogen.

Daarnaast gaat verzoeker volledig voorbij aan de motivering die weergegeven werd in de bestreden beslissing. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker d.d. 10 januari 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie deed in zijn hoedanigheid van partner van mevr. V.U.J. (...).

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag , onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Het komt toe aan verzoeker, in zijn hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Na onderzoek van de door verzoeker voorgelegde documenten is gebleken dat hij geen afdoende bewijs kon leveren van zijn relatie. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele manier, waardoor de verwerende hierop niet verder dient in te gaan.

Aangezien sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM en verzoeker niet aantoonde een effectief gezinsleven te onderhouden in België, toont hij niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Louter ten overvloede kan worden opgemerkt dat Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om

verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben met zijn partner. De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

Hij laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar Belgische partner om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier, waaruit onder meer blijkt dat de verzoekende partij op 10 januari 2013 met haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en dat zij op hetzelfde adres verblijven, is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij haar land van herkomst heeft verlaten naar aanleiding van haar relatie met haar Belgische partner, dat het *“zeker niet meer mogelijk [is] een waardig en effectief gezinsleven te leiden in land van herkomst”* – doch zonder aan te geven of te bewijzen op welke reden(en) deze loutere bewering is gebaseerd. Het feit dat de verzoekende partij en haar partner het *“niet wenselijk en mogelijk”* achtten om in het land van herkomst het gezinsleven uit te bouwen zodat zij ervoor kozen dat

de verzoekende partij naar België zou verhuizen volstaat niet om als hinderpaal te worden weerhouden in de zin van artikel 8 EVRM, te meer de verzoekende partij slechts sedert 14 december 2012 in het Rijk verblijft en evenmin aantoont dat de overige motieven van de bestreden beslissing foutief zouden zijn, waarbij wordt beklemtoond dat geen afdoende bewijs wordt voorgelegd van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaren. De eventuele integratie die de verzoekende partij inmiddels zou hebben verkregen en de gevolgde inburgeringstrajecten, waarvan zij de bewijsstukken aan haar verzoekschrift toevoegt, namelijk certificaten van de modules NT2 Breakthrough A en B en de modules NT2 waystage A en B en een reservatiebewijs "*Afdeling Nt2*" uit de inschrijvingen van september 2013, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Bovendien sluit de bestreden beslissing niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij volgens de bewoordingen van het verzoekschrift zelf nalatig is geweest door slechts een visum kort verblijf type C aan te vragen voor haar aankomst in het Rijk in plaats van een visum gezinshereniging. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad van State, toont zij niet aan dat eenzelfde feitelijke situatie aan de grondslag ligt van deze arresten, zodat zij er niet op dienstige wijze naar verwijst.

Evenmin heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Integratie doet geen verblijfsrecht van rechtswege ontstaan. Zoals de verzoekende partij zelf opmerkt is haar verblijf in België recent, hetgeen eveneens blijkt uit de aankomstverklaring daterend van 19 december 2012 die zich in het administratief dossier bevindt waarbij zij verklaart op 14 december 2012 in het Rijk te zijn aangekomen. Met betrekking tot het feit dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring in België zou hebben opgebouwd, wijst de Raad er op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werk heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De elementen van integratie die zij in haar verzoekschrift aanhaalt, namelijk dat zij een inburgeringstraject heeft gevolgd en sinds haar aankomst in het Rijk grote inspanningen heeft geleverd om zich de Belgische cultuur, waarden, normen en taal eigen te maken en dat zij haar sociale en economische banden naar België heeft verplaatst, zouden eventueel een schending kunnen aantonen, maar het feit dat zij slechts 8 maanden in België verblijft maar voordien ongeveer 25 jaar in het land van herkomst heeft verbleven en dat voorgaande elementen worden aangehaald, is niet van die aard dat een schending van het privéleven aannemelijk wordt gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN